

[Gunhild Due.]

uheldigt eller i ganske særlige forhold urimeligt. Jeg synes, vi skal se på det. Jeg er glad for, at der også er andre, der er inde på det.

En anden ting, vi bør se på, og som man til dels har været inde på, er dette med fordelingen af midler til de mange specialmuseer. Vi har jo museer, der hører ind under helt andre ministerier end kulturministeriet, og som altså har bevillinger på finansloven og den slags. Kan det ikke let gå sådan, at støtten til disse museer bliver meget tilfældig? Kan det ikke gå sådan, at de mennesker får mest, der er mest energiske til at rende ministeren eller de forskellige ministerier på dørene og til sådan ligesom at få fat i de rigtige mennesker på de rigtige tidspunkter for at skaffe sig støtte? Jeg synes egentlig ikke, det er rimeligt, at det skal foregå på den måde, og mener, vi må have det ind i mere planmæssige rammer. Det er der forhåbentlig enighed om at vi må se på i udvalget.

Dette, at bevillingerne er for små, er måske værre, end det kan se ud til. Når jeg siger det, er det, fordi jeg har fornemmet på de besøg, jeg har gjort rundt på museer; at der for tiden sker en hel del på museerne; der er en masse god vilje, der er en masse mennesker, som virkelig prøver på at komme ud over den traditionelle form. Jeg tror, at en del af vore bedste museumsfolk er meget, meget opmærksomme på at levedegøre museerne og skabe aktivitet omkring dem. Men hvis de hele tiden skal slås med økonomiske vanskeligheder, hvis de hele tiden skal balancere på fallittens rand, taber de både modet og energien og kører træt. Det er næsten det værste ved sagen.

Jeg vil også meget gerne i udvalget, hvis der allerede nu kan siges noget om det, høre lidt om, hvordan museumspædagogerne er kommet til at virke. Har man lidt erfaring for, hvordan de har grebet tingene an dér, hvor man har fået nogle ansat?

Foranlediget af fru Ellen Strange Petersens bemærkninger vil jeg gerne for en ordens skyld sige, at jeg principielt synes, at adgangen til museerne skal være gratis. Jeg tvivler meget på, om der i virkeligheden er så meget tjent ved disse billetindtægter, om ikke en hel del af det sluges ved administra-

tion. Jeg synes i hvert fald, det kunne være meget interessant, om man prøvede at rette henvendelse til museer, der tager entré, for at få at vide, hvad de i virkeligheden får ud af det i nettogevinst.

Vi støtter naturligvis de forbedringer, der vitterligt ligger i lovforslagene, og skal tilsige velvillig behandling.

Ministeren for kulturelle anliggender (*K. Helveg Petersen*): Hr. Niels Matthiasen udtalte tvivl om, at rammerne havde nået den nødvendige højde, og jeg må da indrømme, at stående over for et begreb som „den nødvendige højde“ kan man nok begynde at tvivle. Hvad mener man med det? Hvad er den nødvendige højde for museumsudviklingen? Kan der angives et beløb, der kan prætere at være et udtryk for, hvad man sådan helt nøjagtigt bør nå frem til?

Hvis hr. Niels Matthiasen mener, at der er utilfredsstillende vilkår for museerne, tager han helt fejl. Det er ikke en rigtig bedømmelse at anlægge, at der i museumsverdenen råder depression. Jeg tror, at den almindelige opfattelse er, at man har ganske gode arbejdsvilkår. Forholdet er jo det, at vi netop i den sidste periode hyppigt har ændret lovene. Der har været lange, lange perioder, hvor man her i folketinget ikke har rørt ved museumslovgivningen. Vi havde den for i 1969, og nu kommer der igen en revision, der fremmer mulighederne for udvikling for museerne.

Det nævnes således i bemærkningerne til lovforslaget om kunstmuseerne, at man regner med, at de kulturhistoriske lokalmuseer vil få en bevilling, der er 1.350.000 kr. højere end nu, og for kunstmuseerne vil den stige med 700.000 kr. Det er dog penge på et tidspunkt, hvor vi ellers skærer ned og sparer. Det er dog et beløb, der er udtryk for vilje til at hjælpe museerne i deres bestræbelser.

Må jeg sige med hensyn til selve indholdet af lovforslagene, at her er der virkelig nye tendenser. Jeg synes, der er al grund til at gøre opmærksom på, at de gamle formålsparagraffer er sprængt, fordi det var oplagt, at de var blevet for snærende i forhold til nogle udviklingsmuligheder. Det er nu muligt at fremme helt nye museumstyper, f. eks. egns museer, der netop baseres på ønsket om større fleksibilitet, og som kan anlægges i